

↔ ΔΥΣΙΣ ↔

ΤΑΙΝΙΔΕΙΤΑΙ δλονέν.

"Εφθασεν ήδη δ πυριφλεγής Κυριαρχος είς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Παρθενώνος. Φαίνεται ως νέ διμήνιος κουρασμένος τὴν καμπύλην, καὶ φέρεται πρὸς τὸ ἐνωτίκον σημεῖον, τὸ ὅποιον συσφίγγεται ώπλο τοὺς πόδας μας.

"Ο ἥλιος δένει . . ." Η δροσερὰ πορφυροῦται καὶ ἡ θάλασσα αἰολάνεται ἡδυπλάθειαν, δεζομένη ἡμιλιπόθυμα τὰ φιλήματα ἔσεινον, δύσις πρὸς ὀλίγον ἔτι τὴν ἔξηριτει εἰς φλογεροὺς περιπτύξεις.

Ταίνιαι σχηματίζονται φωτός. Λίνει, ἀλλ' ἄν δὲ τὰ κτίσματα τὰ ἐμψυχα δ ἔξαφανομόδις εἰνε θάνατος, διὰ τὸν ἥλιον ἡ δύσις εἰνε προάγγελος ἀνατολῆς, εἰνε 'Ηδος ἀνατασίας. Δὲν ἡξένομεν οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ τὸν ἐπανιδωμενοὶ καὶ τὴν ὕδωρ τὸν λινόφωτον σφίγγει τὴν ψυχήν μας μία μεταγούλια· ἀλλ' αὐτὸς ἀφεύκτιος δὲν ὑψωθῇ ἀπὸ τὰς ἀνατολὰς, διὰ νὰ χαρετίσῃ καὶ πάλι τὰ βουνά καὶ τὰ πελάγη, διὰ νὰ θερμάγῃ τοὺς πορμοὺς τῶν δένδρων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ μέτωπα.

"Ο δρίζων εἴεις ἥδη κατακόκκινος. "Ο ἥλιος κρύπτεται ὄλονέν ώπλε τὴν δρόμον τοῦ 'όρους· δὲν φάνεται ἡ ἐν ἀκρωτηρίασμα, ἐν τεμάχιον ἥλιον. "Ο χροῦς ἔγινε αἶμα· τὸ χεῦμα τὸ ἐκτυφλωτικόν, τὸ καταπίτον τοῦ μεσογαροῦντος ἥλιον ἔγινε κόκκινον, ἀσθετές. "Ομοιάζει τὴν στιγμὴν αὐτὴν δ ἥλιος πρὸς ἀσθενή. Μετὰ τὸν πυρετόν, ἡ ἔξαντιλησις.

Τὸν βλέπω πρὸν ἡ ἐντελῶς ἔξαφανοισθῇ ἀπὸ τὸν δοίζοντα. Καθηματεῖς τὸ μέσον τοῦ Παρθενῶνος, μεταξὺ τῶν Αἰωνίων σιηλῶν του. Τὸν ἀντικούς καὶ αἰολάνομοι ποιοῖτον μεγαλεῖον καθήμενος εἰς τὰ ὀχρὰ ἔκειται μάρμαρα, δύστε τὸν βλέπω μὲ κάποιαν ὑπεροφάνειαν. "Η μεγαλείότης του δὲν μοδ φάνεται διπερτέα τῆς μεγαλείότητος τῆς Τέχνης· φωτίζει αὐτὸς τὸν ὄλικὸν κόσμον, ἀλλὰ φωτίζει καὶ αὐτὴ—ἥλιος ἀβασίλεντος—τὸν ψυχικὸν κόσμον, τὸν κόσμον τοῦ πνεύματος.

"Ηρανίσθῃ . . . Δεν μένει ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀλονοφύΐδα τον ἡ μία ἀντανύγεια. Διακυμάνσεις φωτός ἀπὸ τοῦ κατερρύθρου μέχρι τοῦ κνανοῦ ἀπλοῦνται εἰς μαγικὴν ἔξελιξιν. Μεγαλοφυῆς καλιτέρηνς ἡ Φύσις, ἀπαράμιλλος τῶν χρωμάτων συντέτιτις, ἥρωσε τὰς λεπτοτέρας ἀποχρώσεις.

"Η Ψυχὴ εἰς τὴν δύσιν ἐνδένεται τὰς πτέρυγας τῆς Ποιήσεως. "Ο Χρόνος ἀνάπτει τὴν λαμπάδα τῆς Ἀραμνήσεως καὶ αἰολήματα πανίσχυρα γαρκώνοντα τὰν πτολεῖον τὰς ἀστηρίας. "Ο νοῦς κλυδωνίζεται, ἡ καρδία δυγκωταὶ εἰς κύματα καὶ ἡ Πνοὴ ὑπάρχει διὰ νὰ υπηρετῇ τὸ Πνεῦμα.

"Η Ἀνάμηνος φωτίζει ως νεκροκή λαμπάς· ὅλη ἡ ειτύκια τοῦ παρελθόντος ἀναζῆ πενθίμος καὶ οἱ χρόνοι οἱ δρόσοι ἔφυγαν, δροῦσινται ὡς κυπάρισσοι κάτωθεν τῶν δοπιῶν ἀπέθανον καὶ αὐτοὶ οἱ οικώλημες. "Ο ἔρως δὲν ἔχει πλέον τόξα· ἡ δάφνη ἔχασε τὰ φύλλα τῆς καὶ δικούσις ἔρπει πρὸς τὴν γῆν. Οἱ ὄφθαλμοι εἰς οὓς ἐλλιμενίζετο ἡ ψυχὴ μας δὲν ὑπάρχουν πλέον καὶ τὰ χεῖλη τὰ δοποῖα μᾶς ἔχαριζαν τὴν ἀμφοτολα τῆς γεύσητος εἰνε μαραμένα. "Υπὸ τὴν οικάν τῶν Καρνατίδων ἐπεργύζεται ὁ ἔρως καὶ αἱ χεῖρες θερμαὶ ἔσφραγοτο εἰς δρονού λαργείας καὶ αἱ ψυχαὶ προσηργύζοντο εἰς τὸ φῶς τὸ θεοπέσιον τοῦ ἥλιου. Τώρα, δ ἥλιος ἔδυσε καὶ τὰ χορώματα τῆς δύσεως ἀποσυντίθενται, δύτως αἱ ούρκες τοῦ νερζοῦ, αἱ ἀντανύγειαι ὀχροῖν καὶ ἡ Νέας ἔρχεται ν ἀπλώσῃ τὰ μελανὰ πιερά της ἐπάνω εἰς τὸν δρθαλμοὺς καὶ ἡ Σιρή—θεραπαινὶς πιοτῆ—να σφραγίσῃ τὰ χεῖλη.

Τὸ κενὸν τάραδα γιγαντοῖται. Κανέν φύλλον δὲν κυνῆται· καμπία πτέρυνξ δὲν θροεῖ· κανέν ἔτρομον δὲν ἔποιεται τὸ σῶμα ἡρεμεῖ· μόνη ἡ Ψυχὴ, αὐτὴ μόνη, ἀγρυπνεῖ—καὶ κλαίει . . . Γλαύξ οἰωνία, ἔχοντα φῶς τὸ σκότος καὶ καρὸν τὸ πένθος· οἱ ὄφθαλμοι τῆς μέροντος ὄρθρανοικοι, ἀκίνητοι, καὶ εἰς τὸ μέγα μυστήριον τὸ δοτοῦν κυριαρχεῖ τὴν νύκτα, αὐτὴ βλέπει ἀκόμη τὴν Δύσιν καὶ αἰτεῖται περίλυπος φωτιζόμενή ἀπὸ τὴν λαμπάδα τῆς Ἀραμνήσεως πρὸς τὸ κενὸν καὶ νοσταλγεῖ τὸν ξανθὸν "Εφηβον, δύτις φωτίζει ἥδη τὸ "Ερεβος μὲ τὴν αὐτὴν στοργὴν μὲ τὴν δοτοῦν δὲν φωτίσῃ καὶ πάλι τὴν Γῆν, ἀπὸ τὴν δοτοῦν ἔχωροσθη διὰ νὰ τὴν περιπτυχθῇ ἀργετεῖα μὲ τὴν φλογεροτέραν μανίαν.

"Η Ψυχὴ λύεται εἰς δάκρυν· ἡ Ποιήσις ὀνειροπολεῖ λνηθόντων δακρύνων καὶ μόνον ἡ Κυπάρισσος δροῦσιται ἀλύγυπτος.

Καὶ ἐνῷ εἰς τὸ Μυστήριον τῆς σιγῆς θυήσκονταν αἱ Χείμαραι, μία ἀκτὶς λησμονθεῖσα, πλάνης, ἀναφαίνεται καὶ ἔπειται νὰ λύσῃ τὴν σιγὴν τῆς θλίψεως μὲ ἐν παρηγόρων φύλημα—ἡ Τέχνη.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ